

25ste zondag door jaar B

Mc. 9, 30-37

Inleiding:

In Afghanistan heersen de Taliban en staan de mensenrechten, vooral die van vrouwen, op een nulpunt. In Noord Korea gaan de atoomproeven gewoon door, lijden de mensen honger en zitten de concentratiekampen vol. In Rusland zijn nep-verkiezingen en wordt de oppositie uitgeschakeld. Nederland is langzaam aan het transformeren naar een narcostaat en zit met een premier die alles bij elkaar liegt en de problemen weglacht, want de economie gaat toch goed?

Vergeeft u mij, beste mensen, voor deze negatieve inleiding, en dat aan het begin van de vredesweek! Maar ook ik moet af en toe stoom afblazen en mijn boosheid en frustratie uiten.

Zijn er dan in het geheel geen lichtpuntjes? Gelukkig wel, beste mensen, zoals we zullen zien. Anders zou het leven niet leefbaar zijn. Zeker niet zonder geloof. En waar wijzelf tekort schieten kunnen we ons in vertrouwen richten tot de Heer en Hem vragen om ontferming en vergeving.

HOMILIE.

Ik beken het, beste mensen, ik heb in de inleiding niet bepaald een vrolijk beeld van onze wereld geschetst. Maar de werkelijkheid is nu eenmaal niet erg vrolijk, hoewel er natuurlijk ook lichtpuntjes zijn, waarover straks meer.

Dat de werkelijkheid niet zo vrolijk is, lijkt ook bevestigd te worden door de lezing uit het boek Wijsheid. De goddelozen belagen de rechtvaardige. Ja, dreigen hem door foltering ter dood te brengen. Waarom? Om aan te tonen dat het geen zin heeft om rechtvaardig te leven; dat het geen zin heeft op God te vertrouwen. Dat het ieder voor zich is en niemand voor ons allen. Het is cynisme ten top.

Wie zijn hier die goddelozen? Niet de atheïsten in onze moderne betekenis van dat woord, want die bestonden toen niet of nauwelijks. Bovendien leert onze ervaring dat er genoeg atheïsten zijn die goed leven en hun bijdrage leveren aan de menselijke waardigheid in onze samenleving. Wie zijn die goddelozen dan wel?

Als we op de oude profeten van Israël afgaan (en het boek wijsheid is daar sterk door geïnspireerd), zijn dat diegenen die zich niet willen laten gezeggen. Niet door profeten of welke goddelijke inspiratiebron dan ook, en nog minder door gewone mensen zoals u en ik. Het zijn diegenen die hun leven geheel naar eigen inzicht willen inrichten en zich door niets of niemand in de weg willen laten staan. Diegenen voor wie de wereld uitsluitend draait om het eigen ik. In deze

betekenis waren er toen al veel goddelozen, en tegenwoordig, vrees ik, nog meer.

Een sterk staaltje van deze goddeloze ik-gerichtheid treffen we vandaag aan in het evangelie. En het betreft hier geen boze machthebbers en tirannen, van wie je niet anders kunt verwachten, nee: het betreft hier de leerlingen van Jezus zelf. Niet de minsten toch, zou je zeggen. Maar jawel hoor: terwijl Jezus hen onderricht geeft over die richtingwijzer die God aan de mensen heeft gegeven om een menswaardige samenleving op te bouwen; terwijl Jezus hen onderwijst dat de weg naar opstanding geen andere kan zijn dan een weg door lijden en dood heen, hebben deze leerlingen niets beters te doen dan te twisten over wie van hen de grootste is. Daarmee het bewijs leverend dat ze nog niets van Jezus hebben begrepen. Ik ben het belangrijkste; nee, ik! Nee, ik! Je hoort het gekibbel, toen en nu. Ik, ik, ik, ik. Met dit ene woordje van slechts twee letters kunnen naar mijn mening de oorzaken van alle rampspoed in de grote en in onze kleine wereld worden samengevat.

Jezus wist dit. En wat doet Hij? Hij omarmt een kind en plaatst het temidden van de leerlingen, als een lichtend voorbeeld. En wat zegt Hij? “Wie een kind als dit opneemt in mijn Naam, neemt Mij op, en wie Mij opneemt, neemt Hem op die Mij gezonden heeft”. Eigenlijk is niet het kind zelf het lichtende voorbeeld, want we weten best dat ook kinderen niet altijd even onschuldig zijn.

Het lichtend voorbeeld zit meer in de manier waarop wij met onze kinderen omgaan. En dan zijn er gelukkig ook de lichtpuntjes die ik u straks beloofd heb. Mensen die opkomen voor de rechten van het kind, ook voor het nog ongebooren kind; mensen die de strijd aanbinden tegen kinderhandel en kinderporno; vaders en moeders die hun kinderen naar beste vermogen liefdevol opvoeden en goed voorbereiden op het leven dat hen te wachten staat. Mensen die gevluchte en thuisloze kinderen opnemen in hun huis. Talloze mensen die nooit het nieuws halen, maar een onschatbare bijdrage leveren aan de strijd voor een menswaardige samenleving. Het zijn deze mensen die Jezus in hun hart gesloten hebben. Het zijn deze mensen die de leerlingen, en dus ook ons, tot voorbeeld mogen zijn. Het zijn deze mensen die, ondanks de vele ellende in de wereld, de hoop levend houden en ja zeggen tegen het leven. Het zijn deze mensen die ons op weg helpen naar het Koninkrijk van God. Amen.

Jan van de Laar, pastor